

aní skutkové podstaty přestupku podvodu dle §u 461 tr. zák. Rozsudek se touto otázkou vůbec nezabývá, zmáteční stížnost pak případně uvádí, že závadné udání je dle zjištění samotného rozsudku nepravdivé a že jím soud uveden byl v omyl, následkem čehož proti obžalovanému zahájeno a provedeno bylo celé trestní řízení pro zločin podvodu, během něhož teprve, jak dodati dlužno, na jevo vyšla bezpodstatnost a nepravdivost onoho udání tak, že jednání obžalovaného mohlo směřovati a bylo také způsobilým, přivoditi státu v konkrétním případě škodu na jeho právu, dovědėti se cestou řízení trestního pravdu a hájiti spravedlnost. Bylo proto v naznačeném právě rozsahu odůvodněné zmáteční stížnosti vyhověti a rozsudek jako zmátečný dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. zrušiti.

Čís. 1230.

»Zneužíváním« ve smyslu §u 128 tr. zák. jest nejen dotýkání se pohlavních údů, nýbrž i jiných částí těla dítěte, pakli směřovalo k ukojení chlípných chťičů pachatelových.

(Rozh. ze dne 9. června 1923, Kr II 213/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 17. února 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zprznění dle §u 128 tr. zák.

D ů v o d y:

Zločinu zprznění se dopouští, kdo zneužívá dítěte pohlavně jiným způsobem než souloží k ukojení svých chťičů. Zločin je tedy dokonán již ohmatáváním těla dítěte, směřujícím k ukojení pohlavních, chlípných žádostí pachatelových. Zjištěná nalézacím soudem činnost stěžovatelova, — ohmatávání děvčete mezi nohama, sahání a dotýkání se ho až k přirození, — zakládá skutkovou podstatu dokonaného zprznění, nikoli toliko pouhého pokusu tohoto zločinu. Je proto bez významu, zda jednání stěžovatelovo trvalo jen nějakou vteřinu a zda stěžovatel — vida rozpaky dítěte — od něho upustil, aniž mu dal hubičku a aniž je nějak nutil. Nezjištěním těchto skutečností bezvýznamných nestal se výrok nalézacího soudu — jak stížnost dále, ovšem nesprávně vytýká, — neúplným co do skutečností rozhodujících. Po stránce hmotněprávní (čís. 9 a) dovozuje stížnost, že ve zjištěné činnosti stěžovatelově není skutkové podstaty zprznění, jelikož stěžovatel neohmatával nahé přirození děvčete, nýbrž sahal a dotýkal se ho mezi nohama přes reformní kalhotky, jimiž přirození bylo zahaleno. Než stížnost jest na omylu. Zprznění jest ovšem dle marginální rubriky XIV. hlavy prvního dílu tr. zák. druhem těžkých případů smilstva; než tíha zločinu podává se při zprznění nikoliv snad ze závažnosti smilného útoku, nýbrž z předmětu smilstva, z povahy osoby; jednáť se — pokud jde o děti mladší 14 let — o osobu, jejíž mravní zásady dosud se neustálily, jež smilnými činy, na jejím těle nebo s použitím jejího těla spáchanými, může se dostati

na zcestí, jejíž mravní vývoj necudnými, smilnými činy může býti vážně ohrožen a rušen. Právním statkem, §em 128 tr. zák. chráněným, není v těchto případech toliko neporušenost a nedotknutelnost těla, zejména pohlavního údu dítěte, nýbrž i ryzost jeho mravního citění a neporušitelnost mravního vývoje. Zákon nemluví proto o zneužití rodidel dítěte, ale o zneužívání dítěte, t. j. (celého) těla jeho. Nelze proto pojem (pohlavního) zneužívání omeziti na případy, ve kterých pachatel dotýkal se přímo rodidel dítěte. Stačí spíše dotýkání se i jiných částí těla (po případě nohou, zadnice a pod.), pakliže dotýkání se těla dětského směřovalo k ukojení chlípných chťičů pachatelových, to tím spíše, pozná-li dítě účel necudných doteků. Zákonem potíraný účinek není ani podmíněn tím, že ta neb ona část těla pachatelova dotýká se bezprostředně té neb oné části dětského těla a nelze proto z pojmu zprzněni vyloučiti ani případy, kdy část těla dětského, o kterou jde, je zahalena, to tím méně, je-li zahalení tak jemné, že jak pachatel, tak i zneužitě dítě mají pocit bezprostředního doteku svých těl, jak lze předpokládati také v tomto případě.

Čís. 1231.

Byla-li vrácena zmateční stížnost k doplnění podpisem advokáta, nelze ve lhůtě, určené ku doplnění, podati zmateční stížnost o b s a - h o v ě změněnou.

Stěžovatel jest povinen předložiti k vyzvání soudu původní zmateční stížnost.

(Rozh. ze dne 12. června 1923, Kr I 370/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení zemského trestního jako nalézacího soudu v Praze ze dne 12. února 1923, kterým byla jeho zmateční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 13. prosince 1922 odmítnuta.

D ů v o d y:

Obžalovaný Jaroslav R., byv rozsudkem zemského soudu trestního v Praze ze dne 13. prosince 1922 odsouzen pro zločin utržení na cti dle §u 209 tr. zák. a pro přestupky proti bezpečnosti cti dle §§ 488 a 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. zák. z roku 1863 do těžkého a zostřeného žaláře na 13 měsíců, opověděl zmateční stížnost s odvoláním a opověděl opravný prostředek sice včas, ale bez podpisu obhájce provedl. Když pak mu toto podání bylo vráceno k podpisu obhájcem, předložil obžalovaný opět včas dvojmo nové podání, podpisem obhájcovým opatřené. Ježto však obžalovaný při tom nepředložil také původního svého podání, byl usnesením ze dne 1. února 1923 pokud se týče ze dne 6. února 1923 s poukazem na ustanovení odst. 3 §u 1 zákona ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. zák. z roku 1878 prvním soudem vyzván, aby ve třech dnech předložil ještě prvopis původního svého podání, zmateční stížnost obsahujícího, a když této